

Καυμέναις γυναίκες τί φοβερὸν βράσανον!

Καὶ εἶνε τρομερώτερον τὸ πρᾶγμα ἂν εὐρίσκονται εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, ἢ εἰς κανὲν tête à tête. . . τότε δὲν μποροῦν νὰ κυνηγήσουν τὸ σαρκοβόρον ὀρνεοθηρίον καὶ εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ ἀκούσουν μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καμμίαν γελοῖαν ἐξομολόγησιν τραγικοῦ ἢ νευρικοῦ ἔρωτος ἢ καμμίαν διδασκαλίαν περὶ τῆς καλλιέργειας τῆς σταφίδος καὶ τῶν φασολίων, ἐνῶ ἐκεῖνος ὁ διάβολος περιπατεῖ παντοῦ καὶ τὰς τσιμπᾷ παντοῦ, παντοῦ, παντοῦ. . . Καυμέναις γυναίκες! Καυμέναις γυναίκες!

Αἱ! ἂν τύχη ὅμως νὰ ἦναι μόνοι! . . . ἢ μὲ τὴν πιστὴν θαλαμηπόλον, ἢ μὲ τὸν ἄπιστον σύζυγον.

Τότε εὐθύς ξεκουμπώνονται, ἐξετάζουν μὲ προσοχὴν καὶ σοφίαν στρατάρχου τὸ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατεχόμενον μέρος, πεδιάδα, χαράδραν, κοιλάδα ἢ λόφον. . . καὶ διὰ χιλίων στρατηγημάτων τὸν περικυκλοῦσι μέσα εἰς τὰς ζαρματιαῖς τῆς κάλτσας ἢ τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τὸν αἰχμαλωτίζουσι.

Πρέπει νὰ ἰδῆ κανεὶς τί χαρὰ λάμπει εἰς τὰ ὠραῖα πρόσωπα τῶν γυναικῶν ἂν ὁ ἐχθρὸς αἰχμαλωτισθῇ· τί φοῦρκα ὅμως πάλιν τὰς πιάνει ὅταν ὁ ἐχθρὸς τὸ κόψῃ λάσπη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χεράκια τους, ἢ τρυπώσῃ κάπου ποῦ δύσκολα ξετρυπώνεται. . .

Ἐπὶ τέλους ὅταν ὁ φύλλος εὐρίσκεται εἰς τὰ δάκτυλά των, αἱ Ἰωάνναι δ' ἄρκ τὸν παρατηροῦσι, τὸν πιέζουν καὶ τὸν φονεύουν ἄργά ἄργά, διασκεδάζουσαι μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ δυστυχοῦς ἠττημένου!

Αἱ μᾶλλον γλυκεῖται καὶ ἀγαθαὶ γυναῖκες ὅταν πρόκειται περὶ φύλλων γίνονται οἱ σκληρότεροι τύναννοι.

— Ὁχ! νά νά!

— Τί;

— Ἐνῶ ὀμιλῶ ἴσα ἴσα περὶ φύλλων, ἓνας μασκαρᾶς ἔχει ἀναβῆ μέχρι τῆς ἀριστερᾶς μου πλευρᾶς, καὶ μὲ βιάζει νὰ κόψω τὸ ἄρθρον ἵνα ἀσχοληθῶ περὶ τῆς συλλήψεώς του.

Ἄ! ἀσυνείδητε, ἀκοῦς νὰ μοῦ καταστρέψῃς τὸ ἄρθρον μου!!!

Βάτραχος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Τὰ ὀρηκτικὰ ρεύματα τῆς τελευταίας βροχῆς τόσον ἐκαθάρισαν τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τῆς πόλεως, ὥστε ἐν πολλαῖς ἐξ αὐτῶν ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τὰ παχέα τῆς σουτσιαῶδος στρώματα ὠραιότατα μωσαϊκὰ ἢ ψηφιδοθετήματα. Εἶδομεν προχθὲς τὴν νύκτα τὴν πλατείαν τοῦ συντάγματος κεκοσμημένην ὑπὸ καλλιτεχνικοῦ μωσαϊκοῦ ἐκ λευκῶν λιθαρῶν. Ἰδίως δὲ διεκρίνετο ἡ **Τραπεζοῦς** τοῦ Νίκου, ὅστις περιγράφων αὐτὴν ἄλλοτε θὰ ἐπεσώρευε καὶ ἄλλα ἰδιώματα αὐτῆς ἀν ἐγνώριζεν ὅτι ὑπὸ τὴν κόνιν τῆς ἐκρύπτετο τὸ ὠραιότατον μωσαϊκόν. Ἡ ἱατρικὴ ἐταιρεία ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρόνοιαν πλέον περὶ διατήρησιν αὐτῶν καὶ ὄχι ἡ ἀρχαιολογικὴ, διότι ἡ καλὴ διατήρησις των θὰ σώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀθηναίων. Πρέπει δὲ νὰ σπεύσῃ διότι ἡ σουτσιαῶς, θὰ κηρύξῃ σήμερον πόλεμον δοιμὸν κατὰ τῶν μωσαϊκῶν.

LES MOUCHARDS.

Ὁ βασιλεὺς τῶν μεταφραστῶν Ἀλέξανδρος παρέδωκεν ἤδη εἰς τὸν θίασον τοῦ Ὀρφῆως νέον δράμα τοῦς **Κατασκόπους** (les Mouchards), οἵτινες μελετῶνται ὅπως προεσχῶς θέσωσιν ἐνώπιον τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ τὸ ἐξῆς διήγημα: *Πειραταί, ἢ Κατάσκοποι*; Ἐκ τῶν προτέρων δὲν σᾶς λέγομεν τίποτε περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ δράματος, ὅπερ ἀνεστάτως τοὺς Παρισίους καὶ διὰ τοῦ ὀποίου τὸν σεπτέμβριον ἐπαναλαμβάνει τὰς παραστάσεις του τὸ θέατρον Ambigu.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ πτωχοῦ τινος χωρίου ἀναγινώσκειται τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον:

«Ἐνταῦθα κείται ὁ Ν. Ω. ἀποθανὼν πρὸ τεσσαράκοντα πεντε ἐτῶν!»

Καὶ ἐν ἄκρον ἄωτον προβλεπτικότητος.

Νὰ συμβουλευθῆσαι ἱατρὸν περὶ παρονυχίδος καὶ ἐκεῖνος νὰ σοὶ δεικνύει σειρὰν τόμων περὶ ταύτης πραγματευομένων, τοὺς ὁποίους εἶχε προβλέψει νὰ φέρῃ ἐξ Εὐρώπης.

Ὁ Ἀγαθόπουλος πηγαίνει νὰ δοκιμάσῃ τὰ παπούτσια του καὶ δεικνύων τὸ ἐν τοῦ ζεύγους:

— Αὐτὸ ποῖο πόδι εἶναι;

— Τὸ ἀριστερό.

— Ἀμὲ τᾶλλον;

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Φιληρικοῦ θεάτρου ἐνῶ ὁ κόσμος εἶναι συμπεπυκνωμένος μύψ ἀστειευόμενος θέλει νὰ τσιμπήσῃ κρυφὰ φίλον του χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ τὸν ἔρωτᾷ:

— Μὴ τσιμπῶ κανένα ἄλλον;

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

— Ἡ σιωπὴ εἶνε ὁ θρίαμβος τῶν ἀνοήτων.

Ἐδ. Λαβουλαῖη.

Ἴνα τί καλοῦμεν τοὺς φιλαργύρους δυστυχεῖς; ἢ ἡδονὴ αὐτῶν εἶνε ἡ μόνη, ἣτις δὲν ἔχει κόρον.

Βύρων.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Μὰ δὲ μοῦ ξηγᾶς σὲ παρακαλῶ τί θὰ πῆ ἐλάτης. Ἐμένα, λέει, μὲ κατέταξαν ἔς τοὺς ἐλάταις;

— Μὴν ἔκαμες λάθος; Γιὰ πῆγαινε νὰ ρωτήσῃς ἔς τοὺς ἐλάταις ἢ ἔς τὰ ἔλατα;